

BÁNKÖVI DOROTTYA (1994) Budapest

BÁNKÖVI DOROTTYA

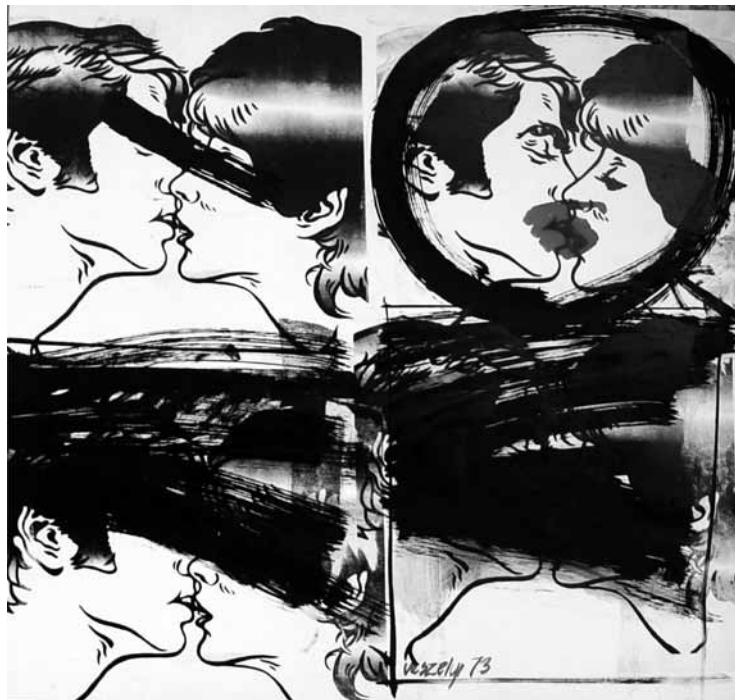
Átjáró

Lassan megszűnök kísértés lenni.
Alakot, létmódot váltok.
Az leszek, ami kezdettől vagyok –
talán tíz, talán már több ezer élet
a változó színű írisz mögött.

Bepólyált történeteim várják a születést,
melyben magamnak meghalok,
és meghalok neked.
Vajon átsegíthet-e bárki a szakadáson,
míg egyik felem még lüktető vágy,
a másik már csak egy lábnyom
a hasfal belsejében?

Az egymásba fűzött mesék
szétbomlanak, és nem nevezik magukat
többé boldogságnak.
Te túl korán kezdődöttél, én túl későn,
bár megismertél, rég elvásott belőled,
ami meg sem érett bennem.

Csak az érkező éri magát utol –
övé a jövő, hogy megértse,
a szerelemnek nem a testek szabnak határt,
hanem a csupán életűnyi emlékezés.

VESZELY FERENC, Csók, 1973